

ОБОБЩЕНО СТАНОВИЩЕ

по Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт на съдиите от съдебния район на Окръжен съд Габрово

Много от измененията предлагат нови, различни положения от досега съществуващите. Считаме, че в по-голямата си част те би следвало да подобрят текста на закона, но доколко биха били ефективни и ще оправдаят очакванията за промяна, както на обществеността, така и на работещите в съдебната система, не би могло да се прецени на този етап. Прави впечатление, при цялостния прочит на предложенията за промени, желанието в органите на съдебна власт да работят и да бъдат назначавани хора, както с професионални, така и с нравствени качества, но не се предлагат действителни механизми, които да гарантират това.

Относно конкурсите за повишаване в длъжност:

Насрочването и провеждането на конкурсните процедури за повишаване в по-високи по степен съд, прокуратура или следствена служба следва да са подчинени на два вида задължителни правила – за периодичност на конкурсите и за конкретен срок, в който същите се провеждат. С изменения в чл. 188 или чл. 189 ЗСВ би могло да се регламентира, че конкурсите за повишаване се обявяват задължително от Висшия съдебен съвет (ВСС) веднъж или два пъти годишно. Това ще даде регулярна възможност на всички магистрати периодично да участват в процедури за заемане на по-висока длъжност, като при евентуален неуспех, законът ще им гарантира, че след определен (нормативно закрепен) период от време (не повече от една година) отново ще могат да се явяват на конкурс. По този начин ще се активизира и кадровата политика. Считаме за необходимо да се регламентира изрично и срочността на конкурсите, като се предвиди (например в чл. 190 ЗСВ), че цялата процедура – от момента на обявлението ѝ до момента на окончателното произнасяне на ВСС относно повишаването на конкретен магистрат – следва да се развие в рамките на не повече от два месеца. Така ще се преодолее абсурдната ситуация конкурсите за повишаване да продължават повече от година, а кандидатстващите да са в неизвестност относно професионалното си развитие. Някои от колегите предлагат правилата за състава на конкурсните комисии, регламентирани в чл. 189, ал.4 и сл. ЗСВ и относно начина за провеждане на събеседването (чл. 192, ал. 1 ЗСВ) да бъдат променени в следните насоки:

Изрично следва да се уреди, че конкурсните комисии следва да включват само магистрати на върховно ниво – прокурори от ВКП/ВАП и съдии от ВКС/ВАС. Сегашният им състав не е такъв във всички случаи – напр. кандидатите за окръжно ниво събеседват със съдии или прокурори от апелативните инстанции. Два са мотивите за подобна промяна: първо, съгласно Конституцията, върховният съдебен надзор за правилно прилагане на законите е правомощие на ВКС и ВАС, а главният прокурор, чрез заместниците му (а практически – и чрез прокурорите от ВКП и ВАП) упражняват методическо ръководство и надзор върху дейността на всички прокурори в страната; магистратите на това ниво са с най-задълбочена професионална подготовка и са отлично запознати с конкретните организационни и законодателни проблеми на съдебната система; и второ, съставянето на конкурсните комисии единствено от магистрати на върховно ниво ще внесе допълнителна гаранция за безпристрастност и липса на субективизъм при събеседването, тъй като

„инстанционната дистанция“ между членовете на комисията и кандидата е вид гаранция, че при събеседването няма да надделяват личностни пристрастия, провокирани от близки или влошени колегиални отношения.

Необходимо е и приемането на изричен регламент относно пределите на събеседването, тъй като сегашната абстрактна формулировка на чл. 192, ал.1 ЗСВ (че същото се извършва „по практически въпроси, свързани с прилагането на законите“) е твърде неясна и създава реален риск от злоупотреби и нееднакво третиране на кандидатите. От една страна, при това събеседване следва да отпадне практиката магистратите да бъдат изпитвани по теоретични правни въпроси или по съдържанието на законите, защото ежедневната им работата безусловно предполага такива познания. В същото време, събеседването трябва да протича по предварително дефинирани в закона ред и кръг от въпроси, които се засягат. Така например, в началото кандидатът следва да проведе само презентация пред комисията, като представи начина, по който организира и администрира работата си като магистрат; как планира и извършва конкретни процесуални действия; какви способности прилага, за да изготвя актовете си качествено и в срок. Да изложи пред комисията своята визия относно концептуални въпроси, свързани със служебната му дейност (какви са законодателните проблеми, които възпрепятстват работата му; как преодолява проблемите с противоречивата съдебна практика по някои правни въпроси; какъв е личният му принос към укрепване на общественото доверие в правосъдието и т.н). По преценка на комисията могат да се задават и въпроси, свързани с конкретни дела, решени от кандидата, които са били предварително проучени от членове на комисията.

Някои колеги считат за необходимо и внасянето на промени в чл. 192, ал. 4-5 ЗСВ относно начина, по който се извършва цялостното оценяване на кандидатите за повишаване в длъжност. Отговорността за кадровата политика трябва да се централизира върху ВСС, който да има оперативна самостоятелност относно финалната комплексна оценка на всеки кандидат за повишаване. В момента фактически „кадруването“ се извършва от конкурсните комисии, които поставят оценка на кандидата и обвързват ВСС с класиране, с което той трябва да се съобрази. Нашата идея е оценката от събеседването да е само част от общата комплексна оценка (ОКО), която след приключване на конкурса ВСС поставя на кандидатите. Така например ОКО, давана от ВСС може да включва сбора от: 1) оценката от събеседването с конкурсна комисия; 2) оценка от атестацията и кадровата справка; 3) успех от държавните изпити на кандидата; 4) евентуално налични „бонус точки“, които могат да се дават при научна степен по правни науки; проведени от кандидата допълнителни специализации, квалификации и обучения във връзка с професионалната му дейност; извършвана от него преподавателска дейност по правни науки във висше училище или Националния институт на правосъдието; участие в работни групи по изменения в законодателството или такива, свързани с изготвяне на документи за нуждите на правосъдната система /като например по ОПАК/; служебни грамоти и награди от ВСС.

Според нас са необходими и промени в правната регламентация на обжалването на решенията на ВСС, с които се отказва повишаване на конкретен магистрат и се взема решение за повишаване на друг (чл.193, ал.6 ЗСВ). Сегашният режим позволява евентуално обжалване на резултатите от проведен конкурс да стопа цялостната процедура по назначаване на кандидатстващите магистрати. Предлагаме, когато кандидат не бъде назначен на желано от него място и обжалва отказа, процедурата по обжалване да бъде

обвързана с един кратък срок – двуседмичен или месечен, което гарантира бързото и окончателно решаване на въпроса за конкретното назначаване.

Извън чисто процедурните промени в организацията на конкурсите, предлагаме и частични промени относно изискуемия от съдиите и прокурорите юридически стаж за повишаване в длъжност. Сегашният режим в чл. 164 ЗСВ е небалансиран по отношение на времето за кариерно израстване. Така например, повишаването от районна в окръжна инстанция изисква 8-годишен юридически стаж, а за апелативните съдилища и прокуратури този стаж е 10 години. Тук е нелогично кариерното повишение на окръжно ниво да изисква 8 години в районната инстанция, а последващото преминаване в апелативната инстанция да изисква само още две години такъв стаж. От друга страна, изключително дългият стаж от 8 години, предвиден в чл. 164, ал.2 ЗСВ, действа демотивиращо спрямо младите магистрати на районно ниво, голяма част от които са вече и възпитаници на Националния институт на правосъдието, респ. притежават ниво на значителна правна и практическа подготовка. Затова предлагаме изискуемият стаж за окръжно ниво (прокуратура и съд) да бъде 7 години, а в апелативните и касационните инстанции сегашният регламент (съответно – по 10 и 12 години) да бъде запазен.

Относно конкурсите за преместване в равна по степен длъжност, считаме, че такива следва да се провеждат само при преместване на магистратите между прокуратурата, съда и следствието (напр. от прокуратурата в съда, или обратното; от следствието в прокуратурата или в съда или обратното и пр.). Редът за насрочването им, тяхната организация, провеждане и обжалване следва да са идентични с тези за повишаване на магистратите. Не така стоят нещата обаче с преместването на равна по степен длъжност в същите структури на съдебната власт (напр. от един районен съд в друг; от една окръжна прокуратура в друга; от един окръжен следствен отдел в друг и т.н.). В тези случаи конкурсното начало, във вида му, в който съществува, не е оправдано. Не е необходимо напр. кандидатите да се явяват на конкурсен изпит пред комисия. Разпоредбата на действащия ЗСВ подлага колегите, които по семейни или други лични причини желаят да сменят града, в който живеят, при наличие на свободни места в съответния съд, в по-неблагоприятно положение от другите, които се явяват на конкурс за повишаване. Други от колегите считат, че съществена добра промяна в съществуващата уредба се съдържа в начина на провеждане на конкурсите за преместване и повишаване в длъжност, при която отпада събеседването като форма на провеждане на конкурса, а вместо него изборът измежду кандидатите се извършва според „резултатите от проведените атестирания проверки от по-горестоящите органи на съдебната власт и от Инспектората към Висшия съдебен съвет, данните от кадровите им дела, документите, представени от кандидата, както и данните за осъществяваните организационни или обществени функции, въз основа на които се прави обща оценка за притежаваните от кандидата професионални качества“. Смятат, че атестациите и резултатите от проверките са много по-сигурен критерий за качествата на даден кандидат, отколкото субективната преценка за него следствие на събеседване, провеждано по неустановени и неясни критерии. Би могло да се изведе на по-преден план резултата от обжалването на съдебните актове, който би трябвало да отразява в най-пълна степен професионалните качества на участващите в конкурса.

Напълно споделяме предложението (залегнало и в проекта за изменение на Конституцията) за разделяне на ВСС на две колегии – колегия на съдии и

колегия на прокурори и следователи, избрани от съответните квоти на съдебната власт. Застъпваме обаче виждането, че така предвидените правомощия на Пленума на ВСС по чл. 30, ал. 2, т. 1 и т. 9 от Проекта следва да се ограничат, като въпросите за проектобюджетите на съдилищата, респективно на прокуратурата, и определянето на възнагражденията на съдиите, съответно на прокурорите и следователите, се разглеждат от съответните колегии на ВСС. Във връзка с идеята за разделянето на Висшия съдебен съвет (ВСС) на две колегии – съдийска и прокурорска намираме, че следва да се прецизира разпоредбата на § 7 от проекта, като се уточни в чл. 17, ал. 2 от закона, че Народното събрание следва да извършва избор за членове на съдийската колегия измежду съдии, хабилизирани учени по правни науки, адвокати и други юристи с високи професионални и нравствени качества, но не и измежду прокурори и следователи.

Непоследователност констатираме при предложената уредба за свикване на общото събрание на съдиите – намираме, че е налице противоречие между чл. 23 и чл. 65а от Проекта, поради което не става напълно ясно кой и в кои случаи свиква общото събрание – председателите на двата върховни съда или само единия от двамата, или по решение на съдийската колегия на ВСС, или по предложение на 1/5 от всички съдии в страната.

Считаме за неудачно предложението общото събрание на съдиите от страната да взема решения по определени въпроси чрез гласуване на определена дата, място и час. Това е трудно осъществимо и ще доведе до невъзможност на значителен брой колеги да се включат в процеса на вземане на решения, съответно ще бъдат лишени от право на глас. Намираме за по-удачен варианта, при който общото събрание на съдиите провежда обсъждане по определени въпроси чрез събиране на определено място, а самото гласуване да става след това, в определен ден и час за цялата страна, но по региони, или да се гласува по електронен път.

Противоречие констатираме в предложената уредба относно изискването към членовете на Комисията по атестирането и конкурсите, Комисия по професионална етика и почтеност и Комисия по дисциплинарната отговорност. В чл. 37, ал. 2 от Проекта е предвидено същите да бъдат съдии с ранг или на длъжност съдии от ВКС и ВАС, а в чл. 189, ал. 5 от Проекта се говори, че членовете на комисията са с ранг равен или по-висок от ранга на обявената свободна длъжност, а в ал. 6 се предвижда в зависимост от конкурсната материя и броя на кандидатите, съответната колегия на ВСС да може да привлече и други членове на комисията „извън по списък със съдии, приет от Общото събрание на съответната колегия на Върховния касационен съд.“

В мотивите към законопроекта се отправят съществени критики към сегашния модел на атестиране, включително и дейността на помощните атестационни комисии: „Безспорен съществен недостатък на актуалната регламентация на атестирането в ЗСВ е използването на помощни атестационни комисии, които оценяват магистратите в преобладаващите случаи. Тези структури се състоят от действащи магистрати, за които атестирането се явява допълнителна, свръх натоварваща дейност, при това напълно игнорирана при преценката на качеството и обема на осъществяваната от самите тях работа. Затова, макар и привидно включена в служебните задължения на магистратите, дейността по атестирането обяснимо на практика се пренебрегва, подценява и формализира, а не е освободена и от

субективизъм. Данните, въз основа на които се формират крайните изводи за дейността на атестираните лица, се събират и обобщават на местно равнище, което обстоятелство е предпоставка за обособяване на различни регионални практики". В същото време в законопроекта не виждаме да е предвидено отпадането на ПАК.

Предлага се засилване на ролята на общото събрание на всеки съд, което следва да се разглежда позитивно. В същото време обаче намираме, че не е намерен баланс между правата и задълженията на председателя на съда и правомощията на общото събрание, доколкото общото събрание може да бламира председателя по въпроси, които са от изключително негова компетентност. В тази насока считаме, че решенията на общото събрание по въпроси, свързани с организацията на дейността на съда, които са от компетентността на председателя, следва да имат само препоръчителен характер.

Предлаганата нова уредба за съдебните заседатели е изключително утежнена и считаме, че практически е неосъществима, особено в малките общини. Дълбоко се съмняваме, че ще се намери достатъчен на брой лица, които ще се наемат да подготвят набора от документи, сред които мотивационно писмо и две препоръки, още по-малко ще са тези, които ще се подложат на изслушване в публично заседание. Наред с това, самите общински съвети нямат необходимия капацитет да проведат процедурите. В чл. 67 от проекта се въвежда изискването съдебните заседатели да са „грамотни“, без да е посочено как ще се удостовери това обстоятелство. Същевременно с това, в чл. 68, ал. 3 е предвидено кандидатите за съдебни заседатели да прилагат нотариално заверено копие от диплома за завършено образование, без да е въведено изискване за образование при кандидатстване на лице за съдебен заседател. Смятаме, че тук съществува противоречие между двете разпоредби. За излишно намираме въведеното изискване за прилагане към документите, с които се кандидатства за съдебен заседател на „мотивационно писмо“.

Неясно регламентирана ни изглежда възможността общи събрания на съдиите от няколко съда да правят предложения за председател на съд. Както е изготвен проекта излиза, че решение за предложение за председател на районен съд ще може да се вземе с гласовете на съдиите от други районни съдилища в рамките на съдебния окръг, различни от районния съд, за който се отнася кандидатурата за председател.

Положително оценяваме предложението за инспектори, извършващи проверки на работата на съдилищата, да се избират юристи със стаж като съдия, залегнала в § 36 от проекта.

Считаме като изключително положителна промяната превръщането на Висшият съдебен съвет от постоянно действащ орган в такъв, който позволява на членуващите в него да продължат да изпълняват функциите и професиите си, което няма да ги дистанцира от проблемите, които съществуват, а ще им позволи да ги наблюдават отблизо и да търсят възможно най-удачните решения за тях.

Подкрепяме също така предложената в чл. 34 от ЗСВ промяна, в нейната ал. 4, според която при вземането на решения от членовете на Висшия съдебен съвет не се допуска от въздържане на гласуване, тъй като това ще преустанови една много порочна практика да не се взимат необходимите решения, поради липса на мнозинство.

Предлагаме да не се дава правомощие на общите събрания на съдилищата да определят натовареността на членовете на ВСС от съответния съд, а същата да се определи с решение на съдийската колегия. По този начин ще се избегне хипотетичната възможност в зависимост от решенията на общите събрания по места членовете на ВСС да разглеждат дела при различна натовареност помежду си и дори да останат при равна натовареност с колегите си съдии от съответните съдилища.

Намираме за удачно разрешението в чл. 20 от ЗИД ЗСВ членовете на ВСС от квотата на съдебната власт да се избират на Общо събрание на съдиите, а не както досега – чрез делегати, представляващи определен брой съдии от всеки съдебен окръг. По този начин ще се даде възможност на всеки съдия лично да прецени направените предложения и концепции на всеки от кандидатите и съответно да направи своя мотивиран избор за членове на ВСС.

Във връзка с предложението всяка от колегиите при ВСС да се подпомага от комисии, които да се избират от съответното общо събрание считаме за удачно в чл. 37, ал. 2 и 3 от ЗИД ЗСВ да се предвиди участие на съдии (съответно прокурори и следователи) от района на всеки апелативен съд. По този начин ще се постигне по-широко представителство на магистратите от цялата страна в тези органи. Съгласно чл. 37 и чл. 37а от ЗСВ комисиите, които подпомагат дейността на съдийската и прокурорската колегия са с едногодишен мандат, като членовете им се избират съответно от Общите събрания на съдиите, прокурорите и следователите. Според друга предлагана промяна, Общите събрания се състоят от всички съдии. Това на практика означава, че на всяка една година следва да бъде провеждано Общо събрание на съдиите, прокурорите и следователите с цел избиране на членове на комисиите. Провеждането на такива събрания ще ангажира много време и средства, поради което считаме, че мандатът на тези комисии следва да бъде по-дълъг, може би поне две години, или изборът да не е от Общо събрание на съдиите, прокурорите и следователите.

Във връзка с разширяване правомощията на общите събрания на районните съдилища следва да посочим, че например в Районен съд гр. Дряново и Трявна работят двама магистрати. Съгласно разпоредбата на чл. 79, ал. 1, изр. 2 от действащия ЗСВ (в която не се предлагат промени), когато броят на съдиите е по-малък от трима, те участват в общото събрание на друг районен съд от същия съдебен район, определен от председателя на окръжния съд. По този начин в зависимост от числеността на този друг районен съд, е възможно да се получи така, че именно съдиите от този друг съд да решават въпроси, свързани с организацията на работа на Районен съд гр. Дряново или Трявна. Поради това считаме, че при обсъждане на предлаганите изменения и допълнения в ЗСВ следва да се държи сметка за проблемите както на големите и свръхнатоварените съдилища, така и за по-малките и да се даде възможност на всеки районен съд, независимо от броя на магистратите, които работят в него, самостоятелно да взема решенията по чл. 79, ал. 2 от ЗИД ЗСВ. Като неудачна квалифицираме разпоредбата на новия чл. 79, ал. 2, т. 5, според която общото събрание на районния съд, състоящо се от всички съдии, ще определя натовареността на председателя на съда, на неговия заместник, на членовете на Висшия съдебен съвет от съответния съд, на други съдии, натоварени с осъществяването на организационни или обществени функции, както и в случай на предписание на здравните органи. Не смятаме, че общото събрание на съда трябва да определя тази натовареност. В този случай би се стигнало и до съществени различия в процента на натовареност между

председателите на отделните съдилища, между заместниците им, между отделните членове на ВСС и т.н. Аналогично е положението с чл. 85, ал. 3, т. 5 от проекта.

Във връзка с изменението на чл. 81, ал. 1 и чл. 227 от ЗСВ предлагаме общото събрание на съда, в който се извършва командироването да се взема след предварително съгласие на съдията, чието командироване се иска. В противен случай би се стигнало до абсурдната ситуация общото събрание на районен съд да вземе решение за командироване на съдия от друг съд (включително окръжен), който не желае това.

Относно разпоредбата на чл. 178, ал. 1 от ЗСВ подкрепяме предложението за намаляване на длъжностите за заемане чрез конкурс за първоначално назначаване от "по 20 на сто" на "до 10 на сто". Намираме, че следва да се ограничи възможността за заемане на свободните длъжности за съдия чрез първоначално назначаване до първоинстанционните съдилища – районен, окръжен и административен. По този начин ще се създаде възможност за заемане на свободните бройки в апелативните съдилища, ВКС и ВАС по реда на чл. 189 и следващите от ЗИД ЗСВ и съответно за по-справедливо кариерно израстване на магистратите. Други колеги считат, че предложеният проект на ЗИД на ЗСВ не премахва съществуващата и понастоящем възможност чрез конкурс за първоначално назначаване да бъдат назначавани в горестоящите съдилища лица, които не са работили в орган на съдебна власт. Считат, че те следва да могат да участват в конкурс за първоначално назначаване само в районните съдилища. Смятаме за напълно излишно въведеното изискване по чл. 181, ал. 7 на закона, при кандидатстване за първоначално назначаване да се представят препоръки от преподаватели по правни науки, съдии, прокурори, следователи, адвокати или други юристи, при които е проведен стаж за придобиване на юридическа правоспособност, или който познава нравствените и професионални качества и социални умения и нагласи на кандидата, както и да се представя мотивационно писмо. Представянето и на такива документи само би обременило процедурата, като не виждаме практически смисъл от наличието им, след като до избора на кандидата се стига въз основа на оценките от устния и писмен изпит.

В случаите по чл. 175в, ал. 3 от ЗИД ЗСВ следва да отпадне задължението на магистрата да декларира информацията по чл. 175б, ал. 1 и 2 и за възходящите си роднини и навършили 18 години деца. Основанието за това предложение е, че се касае за пълнолетни лица със собствени доходи и имущество. В тези случаи Инспекторатът следва да изисква служебно информацията, която е необходима за извършване на проверката, включително за обстоятелствата по чл. 175б, ал. 1 и 2 относно свързаните лица на магистрата. Някои от колегите намират, че разпоредбата на чл. 175б, ал. 1, т. 3 е твърде крайна, а тази на чл. 175б, ал. 2, т. 7 е много обща и създаваща възможност за различни тълкувания.

Във връзка с дисциплинарната отговорност на магистратите предлагаме да се прецизира разпоредбата на чл. 310, ал. 6 от ЗИД ЗСВ. Намираме, че след като е предвидено, че дисциплинарната отговорност се налага независимо от имуществената, административнонаказателната и наказателната отговорност, то предвиденият срок от десет години от извършване на нарушението е необосновано продължителен.

Прави впечатление създаването на изцяло нова глава – глава XVIII А и въведените в нея електронни форми на удостоверителни изявления и

процесуални действия, което отдавна се обсъжда и се създаваха очаквания. Дали обаче уредбата на тази глава е практически най-удачна може да се отговори едва след стартиране на прилагането на електронното правосъдие, тъй като до момента впечатленията за ефективността от него са единствено от написаното и предполагащото. Това, което може да се каже преди началото на прилагането е, че е необходимо Висшият съдебен съвет да осигури необходимото софтуерно и хардуерно оборудване, тъй като без него промените в закона са неприложими.

Не споделяме предложението заседанията на Пленума и на колегиите на Висшия съдебен съвет, с изключение на конкретно посочените в чл. 33, ал. 4 от закона случаи, да бъдат пряко предавани по интернет. Такава възможност не е предвидена за органите от другите две власти – законодателна и изпълнителна, като освен това смятам, че не това е ключът към решаване на проблема с липсата на прозрачност при взимането на решения от висшия орган на съдебна власт. Съществуват достатъчно други механизми, при прилагането на които може да бъде постигнат същия резултат. Прякото предаване по интернет на заседанията не ще доведе до повишаване на общественото доверие, а по-скоро обратното.

В проекта е предвидено /чл. 80, ал. 1/, че председателят на районния съд изготвя доклад за дейността на съда до 31 януари и го предоставя на председателя на окръжния съд за включване в годишния доклад. На председателя на окръжния съд обаче е даден същия срок, 31 януари, за изготвяне на годишен доклад за дейността на окръжния срок. Смятаме, че срокът на последния трябва да е по-дълъг, за да може действително докладите на районните съдилища да бъдат включени в доклада за дейността на окръжния съд. Дублирането на този срок няма да позволи това.

Не намираме за удачно също така предвиденото в нормата на чл. 167, ал. 5, че длъжностите председател на съд, ръководител на прокуратура и Директор на Национална следствена служба, както и техните заместници, не могат да се заемат два последователни мандата, включително и в различни органи на съдебната власт. Това ще създаде затруднения и ограничения в избора, особено в малките съдилища и прокуратури, където работят неголям брой магистрати, има продължителни периоди от време с незаети щатни бройки и т.н. Целеният положителен резултат с тази законодателна промяна ще е много по-малък в сравнение с неудобствата и ограниченията, които ще се създадат с нея.

Категорично не сме съгласни с изменението на чл. 184, където в ал. 2, т. 3 е предвидено изготвянето на „есе по актуален за обществото въпрос“, позволяващо на кандидата да изрази своето отношение към ценностите на Конституцията на РБ. Смятаме, че това е литературна форма, която няма място в правото и правните науки.

Съществуват и други непрецизности в проекта, които вероятно ще бъдат отстранени в хода на процедурата по приемането на окончателния закон. Има места, където би могло по-ясно да бъде написан текста на закона. Като цяло, сме на мнение, че в по-голямата си част предложенията за промени са в добра посока, като се нуждаят от преосмисляне и доусъвършенстване.